

Sygn. akt VI GC 2430/19

WYROK WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Witold Zawisza

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2021 roku w Rybniku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: M. C.

przeciwko: (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...)S.A. w W., na rzecz powódki M. C. kwotę 4.749,54 zł (cztery tysiące siedemset czterdzieści dziewięć złotych 54/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 238,00 zł (dwieście trzydzieści osiem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
4. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku kwotę 945,34 zł (dziewięćset czterdzieści pięć złotych 34/100) tytułem kosztów sądowych tymczasowo poniesieniach przez Skarb Państwa.

Sędzia

Sygn. akt VI GC 2430/19

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 15 kwietnia 2019 r. powódka M. C. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...)S.A. w W. kwoty 4.749,54 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 maja 2016 r. i o zwrot kosztów postępowania. Podniosła, że jako cesjonariusz dochodzi odszkodowania za skutki kolizji drogowej, której sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Według powódki, koszt naprawy uszkodzonego samochodu wyniósł 8.148,84 zł brutto, tymczasem pozwany wypłacił z tego tytułu kwotę 3.399,30 zł. Powódka dochodziła pozostałej części należnego odszkodowania /k. 3-6/.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 6 listopada 2019 r. uwzględniono powództwo w całości /k. 26/.

W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Według pozwanego, poszkodowanemu przysługiwało odszkodowanie obejmujące celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy. Zarzucił, że poszkodowany nie miał szczególnego interesu w wykorzystaniu do naprawy wyłącznie części oryginalnych, a uszkodzony pojazd w dacie szkody nie posiadał historii serwisowej. Poszkodowany był zobowiązany do minimalizacji rozmiarów szkody i dokonania naprawy przy użyciu części (...) lub tańszych. Zarzucił znaczne zawyżenie stawki za

roboczogodzinę. Podniósł, że powódka nie przedłożyła żadnych dokumentów uzasadniających wysokość żądanych kwot pozwem. Według pozwanego, odszkodowanie powinno odpowiadać rzeczywiście poniesionym kosztom naprawy. Zakwestionował także odsetki, które powinny zostać naliczone po upływie 14 dni od dnia doręczenia pozwanemu pozwu /k. 31-37/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku zdarzenia z dnia 1 kwietnia 2016 r. uszkodzeniu uległ samochód marki T. (...) (nr rej. (...), rok produkcji 2008), którego właścicielem był W. K.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego – (...) S.A. w W.. Szkodę zgłoszono w dniu 4 kwietnia 2016 r. Poszkodowany nie był podatnikiem podatku VAT. Szkodę zakwalifikowano jako częściową.

bezsporne

Decyzją z dnia 20 kwietnia i 27 kwietnia 2016 r. pozwany przyznał łącznie odszkodowanie w wysokości 3.399,30 zł brutto tytułem kosztów naprawy pojazdu. W kosztorysie naprawy stanowiącym podstawę wyliczenia wysokości odszkodowania pozwany przyjął stawkę za roboczogodzinę w wysokości 50 zł netto, potrącenie na kosztach lakierowania 45%, wykorzystanie do naprawy 2 części nieoryginalnych ((...)) oraz 3 części oryginalnych ((...)).

dowód: decyzja pozwanego /k. 14-15/, kalkulacja /k. 16-17/, /k. 42-44/, dokumentacja zdjęciowa /k. 45-56/

W dniu 21 lutego 2019 r. poszkodowany zawarł z powódką M. C. umowę cesji wierzytelności, na mocy której przelał na jej rzecz wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego z tytułu szkody wyrządzonej w dniu 1 kwietnia 2016 r.

dowód: umowa cesji /k. 12-13/

Według kosztorysu sporządzonego w dniu 11 kwietnia 2019 r. na zlecenie powódki, koszt naprawy pojazdu wyniósłby 8.148,84 zł brutto. W kosztorysie naprawy przyjęto stawkę za roboczogodzinę w kwocie 100 zł netto oraz zastosowanie części oryginalnych, a także uwzględnienie podwyższonych kosztów lakierowania z powodu lakieru perłowego 15%.

dowód: kalkulacja naprawy /k. 8-11/

Stawki za roboczogodzinę w kwietniu 2016 r. na rynku lokalnym wynosiły od 75/85 zł netto do 150/160 zł netto, a średnie wynosiły 95/105 zł netto.

Koszt naprawy pojazdu przy uwzględnieniu części nowych i oryginalnych typu (...) przy przyjęciu średniej stawki wyniósłby 8.170,67 zł brutto.

Koszt naprawy pojazdu przy uwzględnieniu części nowych i oryginalnych typu (...) przy przyjęciu minimalnej stawki wyniósłby 7.818,89 zł brutto.

Koszt naprawy pojazdu przy uwzględnieniu części nowych i oryginalnych typu (...) przy przyjęciu maksymalnej stawki wyniósłby 9.138,06 zł brutto.

W dacie szkody nie występowały części zamienne o jakości (...), które można było zastosować w miejsce części jakości (...) do naprawy przedmiotowego pojazdu.

Zastosowanie części typu (...) i (...) zapewniłoby przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, zastosowanie części nieoryginalnych (...), (...), skutkowałoby pominięciem zasady pełnej restytucji.

dowód: opinia biegłego mgr inż. R. W. /k. 71-95/

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o wymienione powyżej dowody, których autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron, a nie było podstaw, by podważać ich wiarygodność z urzędu. Oparto się także na opinii biegłego z zakresu motoryzacji

mgr inż. R. W., jako że opinia została sporządzona rzetelnie, z wykorzystaniem wiedzy fachowej i doświadczenia zawodowego, logicznie uzasadniona oraz oparta na znajomości akt sprawy. Strony nie kwestionowały opinii biegłego.

Oddalono wniosek powódki i pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków W. K., R. S. i R. M., jako że dowody te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a niniejsza sprawa została w całości wyjaśniona w oparciu o pozostały materiał dowodowy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w większej mierze na uwzględnienie.

Podstawę prawną roszczenia stanowił przepis art. 822 § 1 k.c., który stwarza po stronie ubezpieczyciela obowiązek zapłacenia określonego w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, wobec której odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 wymienionego przepisu, umowa obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w niej zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Przesłankami powstania odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela są zatem: zaistnienie zdarzenia, z którym umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wiąże odpowiedzialność odszkodowawczą ubezpieczającego lub ubezpieczonego (tj. zdarzenie ubezpieczeniowe), szkoda oraz adekwatny związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy szkodą a przedmiotowym zdarzeniem. Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych precyzuje szczegółowe podstawy i zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela (art. 9, art. 9a, art. 34, art. 36 ustawy).

W rozpoznawanej sprawie zdarzenie ubezpieczeniowe, odpowiedzialność pozwanego z umowy ubezpieczenia (...) i legitymacja czynna powódki pozostawały poza sporem. Strony nie zgadzały się jednakże w zakresie kosztów naprawy samochodu uszkodzonego wskutek zdarzenia z dnia 1 kwietnia 2016 r.

Stwierdzić zatem należy, że pozwany zobowiązany był wypłacić odszkodowanie w kwocie umożliwiającej poszkodowanemu doprowadzenie pojazdu do stanu sprzed kolizji. Wartość odszkodowania powinna zatem odpowiadać co najmniej obiektywnie koniecznym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy samochodu, pozwalającym na doprowadzenie uszkodzonego mienia do stanu sprzed zdarzenia ubezpieczeniowego. Poza zainteresowaniem ubezpieczyciela powinno natomiast pozostawać, czy poszkodowany w rzeczywistości naprawił swój pojazd, a jeśli tak, to przy wykorzystaniu jakich części. Roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (por. wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r. V CKN 1273/00, wyrok SN z dnia 12 kwietnia 2018 r. sygn. akt II CNP 43/17, wyrok SN z dnia 8 marca 2018 r. sygn. akt II CNP 32/17, postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2018 r. sygn. akt III CZP 51/18).

Uzasadniony w okolicznościach sprawy koszt naprawy wyniósłby 8.170,67 zł brutto, przy przyjęciu średnich stawek za roboczogodzinę 95/105 zł netto. Naprawa zakładała wykorzystanie części oryginalnych. Naprawa przy użyciu wymienionych części gwarantowałaby przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. W dacie szkody **nie występowały części zamienne o jakości (...)**, które można było zastosować w miejsce części jakości (...) do naprawy przedmiotowego pojazdu. Zastosowanie innego rodzaju części zamiennych spowodowałoby przywrócenie pojazdu co najwyżej do stanu używalności, lecz nie przywróciłoby pojazdu do stanu poprzedniego. Zasadnym było przy tym przyjęcie średniej stawki za roboczogodzinę na rynku lokalnym, jako że powódka nie wykazała, by samochód został naprawiony za wyższym wynagrodzeniem. W niekwestionowanej przez strony opinii biegłego stawki za roboczogodzinę w kwietniu 2016 r. na rynku lokalnym wynosiły od 75/85 zł netto do 150/160 zł netto, a średnie wynosiły 95/105 zł netto. Średnia stawka powódki (100 zł netto) za roboczogodzinę dla prac blacharskich i

lakierniczych mieściła się wśród średnich stawek wyliczonych przez biegłego. Stawki za roboczogodzinę ustalone przez pozwanego (50 zł netto) były niższe niż stawki minimalne wyliczone przez biegłego i nie mieściły się wśród stawek rynkowych.

Mając powyższe na uwadze, pozostała część należnego odszkodowania winna wynosić 4.771,37 zł, odpowiadającą różnicy między należnym odszkodowaniem z tytułu szkody częściowej w pojeździe a wypłaconą przez pozwanego kwotą (8.148,84 zł – 3.399,30 zł), jednakże powódka dochodziła mniejszej kwoty 4.749,54 zł, którą w całości zasądzono.

Odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono od dnia 15 kwietnia 2019 r. na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 14 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Świadczenia odszkodowawcze zakładu ubezpieczeń są terminowe, co oznacza, że zakład ubezpieczeń nie pozostaje w opóźnieniu co do kwot nie objętych jego decyzją, jeżeli poszkodowany po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określił kwotowo swego roszczenia (zob. uzas. Wyr. Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 1999 r., III CKN 315/98). Tymczasem w rozpoznawanej sprawie powódka nie wykazała, by przed procesem wzywała pozwanego do zapłaty konkretnej kwoty dalszego odszkodowania. Za wezwanie należało zatem potraktować pozew, który został wniesiony w dniu 15 kwietnia 2019 r. Odsetki zostały więc zasądzone po od tej daty.

W pozostałym zakresie powództwo oddalono.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., jako że powódka prawie w całości wygrała proces. Zasądzono na jej rzecz koszty w wysokości 238 zł, na które złożyła się opłata od pozwu.

Zgodnie z art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 u.k.s.c., pobrano od pozwanego nieuiszczone wydatki w postaci wynagrodzenia biegłego sądowego w wysokości 945,34 zł.

Rybnik, 18 czerwca 2021 r. Sędzia